Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PRIITA PIKAMÄEA
přednesené dne 2. října 2019 [1]

Věc C-442/18 P

Evropská centrální banka (ECB)
proti

Espírito Santo Financial (Portugal), SGPS, SA

„Kasační opravný prostředek – Přístup k dokumentům – Přístup k rozhodnutí ECB ze dne 1. srpna 2014, kterým bylo Banco Espírito Santo SA pozastaveno postavení způsobilé protistrany eurozóny a byla jí stanovena povinnost splatit dluh ve výši několika miliard eur, jakož i k veškerým dokumentům spojeným s tímto rozhodnutím – Odepření úplného přístupu“

I. Úvod

1. Svým kasačním opravným prostředkem se Evropská centrální banka (ECB) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 26. dubna 2018, Espírito Santo Financial (Portugalsko) v. ECB [2], kterým Tribunál zrušil rozhodnutí ECB ze dne 1. dubna 2015 (dále jen „sporné rozhodnutí“), kterým byl částečně odepřen přístup k některým dokumentům týkajícím se rozhodnutí ECB ze dne 1. srpna 2014 v rozsahu, v němž se týkalo výše úvěru obsažené ve výňatcích ze zápisu, kterým se zaznamenává rozhodnutí Rady guvernérů ECB (dále jen „Rada guvernérů“) ze dne 28. července 2014, jakož i skrytých informací v návrzích Výkonné rady ECB ze dne 28. července a 1. srpna 2014.

2. Na podporu kasačního opravného prostředku ECB uplatňuje jediný důvod, ve kterém tvrdí, že Tribunál měl nesprávně za to, že když ECB odepírá přístup k informacím, které se vztahují k vedení měnové politiky, je povinna poskytnout odůvodnění umožňující pochopit a ověřit, jak konkrétně a skutečně vede přístup k těmto informacím k porušení veřejného zájmu, pokud jde o důvěrnost jednání jejích rozhodovacích orgánů.

3. Projednávaná věc tak poskytuje Soudnímu dvoru příležitost, aby se vyslovil k základní otázce ohledně zásady důvěrnosti nebo zásady transparentnosti a která z nich se uplatní na jednání jednoho z rozhodovacích orgánů ECB, přičemž tato otázka musí být vyřešena jak na základě rozhodnutí 2004/258/ES [3], tak primárního práva.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – T-251/15, nezveřejněný, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2018:234.

3 – Rozhodnutí Evropské centrální banky ze dne 4. března 2004 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropské centrální banky (Úř. věst. 2004, L 80, s. 42; Zvl. vyd. 01/005, s. 51).

II. Právní rámec

A. Statut ESCB a ECB

4. Článek 10.4 protokolu č. 4 o statutu Evropského systému centrálních bank (ESCB) a ECB[4] (dále jen „statut ESCB a ECB“) stanoví:

„Zasedání jsou důvěrná. Rada guvernérů však může rozhodnout o zveřejnění výsledku svého jednání.“

B. Jednací řád ECB

5. Článek 23.1 rozhodnutí ECB/2004/2[5], nadepsaný „Důvěrnost dokumentů ECB a přístup k nim“, v podstatě stanoví, že jednání rozhodovacích orgánů ECB a všech výborů či skupin jimi zřízených jsou důvěrná, pokud Rada guvernérů nezmocní prezidenta, aby výsledky jejich jednání zveřejnil.

C. Rozhodnutí 2004/258

6. Podle článku 1 rozhodnutí 2004/258 je účelem tohoto rozhodnutí „vymezit podmínky a omezení, za nichž ECB poskytuje veřejnosti přístup k dokumentům ECB“.

7. Podle čl. 2 odst. 1 rozhodnutí 2004/258 „[v]šichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům ECB, s výhradou podmínek a omezení vymezených v tomto rozhodnutí“.

8. Článek 4 rozhodnutí 2004/258, nadepsaný „Výjimky“, v odst. 1 písm. a) a v odst. 3 a 6 stanoví:

„1. ECB odepře přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany

a) veřejného zájmu, pokud jde o

– důvěrnost zasedání rozhodovacích orgánů ECB,

[…]

3. Přístup k dokumentu, který obsahuje stanoviska pro vnitřní použití v rámci jednání a předběžných konzultací uvnitř ECB nebo s NCB [národními centrálními bankami], se odepře i po přijetí rozhodnutí, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

[…]

6. Výjimky uvedené v tomto článku se uplatňují jen po dobu, po kterou je ochrana odůvodněna obsahem dokumentu. Nestanoví-li Rada guvernérů ECB výslovně jinak, lze výjimky uplatňovat nejdéle po dobu třiceti let. V případě dokumentů, na něž se vztahují výjimky týkající se soukromí nebo obchodních zájmů, lze výjimky uplatňovat i po uplynutí této doby.“

4 – Úř. věst. 2012, C 326, s. 230.

5 – Rozhodnutí ECB ze dne 19. února 2004, kterým se přijímá jednací řád ECB (Úř. věst. 2004, L 80, s. 33; Zvl. vyd. 01/005, s. 46), ve znění rozhodnutí ECB ECB/2014/1 ze dne 22. ledna 2014 (Úř. věst. 2014, L 95, s. 56) (dále jen „jednací řád ECB“).

III. Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

9. Espírito Santo Financial (Portugal), SGPS, SA (dále jen „ESF“) je holdingovou společností založenou podle portugalského práva, vůči níž probíhá insolvenční řízení. Byla jedním z hlavních akcionářů společnosti Banco Espírito Santo SA (dále jen „BES“).

10. Vzhledem k tomu, že BES podléhala finančním tlakům a její platební schopnost se zhoršovala, od května 2014 využívala úvěrových operací Eurosystému a od července 2014 je příjemcem nouzové likvidity od Banco de Portugal, portugalské centrální banky.

11. Dne 23. července 2014 Rada guvernérů ECB nejprve rozhodla do dalšího běžného zasedání nevznést námitky proti poskytování nouzové likvidity BES, která nepřesáhne stanovenou maximální výši.

12. Poté na návrh Výkonné rady ECB ze dne 28. července 2014 Rada guvernérů ECB rozhodla téhož dne o zachování přístupu BES k „úvěrovým nástrojům měnové politiky“, přičemž „zmrazila“ existující úvěr poskytnutý BES, jejím pobočkám a dceřiným společnostem prostřednictvím uvedených nástrojů „na stávající úroveň“. V důsledku toho byla výše úvěru poskytnutého těmto subjektům prostřednictvím úvěrových operací Eurosystému zastropována na úroveň, na níž se nacházela ke dni 28. července 2014.

13. Následně na návrh Výkonné rady ECB ze dne 1. srpna 2014 Rada guvernérů ECB rozhodla téhož dne zejména o pozastavení přístupu BES a jejích poboček k úvěrovým nástrojům měnové politiky z obezřetnostních důvodů a nařídila, aby BES nejpozději dne 4. srpna 2014 splatila v plné výši úvěr poskytnutý v rámci Eurosystému. Toto rozhodnutí bylo zaznamenáno do zápisu, v němž byla rovněž uvedena maximální hranice pro poskytování nouzové likvidity, kterou může Banco de Portugal poskytnout BES.

14. Za těchto okolností se portugalské orgány rozhodly zahájit s BES řízení k řešení problémů. Následně bylo proti ESF zahájeno insolvenční řízení.

15. Dopisem ze dne 5. listopadu ESF požádala ECB o přístup k rozhodnutí Rady guvernérů ze dne 1. srpna 2014, jakož i ke všem dokumentům v držení ECB „jakkoliv“ spojeným s tímto rozhodnutím.

16. ECB na tento dopis odpověděla a poskytla ESF zejména částečný přístup k návrhům Výkonné rady ECB ze dne 28. července a 1. srpna 2014, jakož i k výňatkům ze zápisů, které zaznamenávaly rozhodnutí ze dne 28. července a 1. srpna 2014.

17. Dopisem ze dne 4. února 2015 zaslala ESF potvrzující žádost ECB, v níž měla za to, že odůvodnění poskytnuté ECB, jehož cílem bylo odůvodnit odepření úplného přístupu k některým požadovaným dokumentům, je příliš vágní a obecné. Kromě toho ESF požádala o přístup jednak k částkám, které byly skryty ve výňatcích ze zápisů, které zaznamenávaly rozhodnutí Rady guvernérů ze dne 28. července a 1. srpna 2014, které jí byly dány k dispozici, a sice k výši úvěru poskytnuté BES, jejím pobočkám a jejím dceřiným společnostem, jakož i k výši maximální hranice poskytované nouzové likvidity, která mohla být poskytnuta BES, a jednak k některým informacím, které byly v návrzích Výkonné rady ze dne 28. července a 1. srpna 2014 skryty.

18. Po prodloužení lhůty pro odpověď na potvrzující žádost ECB zpřístupnila dopisem ze dne 1. dubna 2015 ESF doplňující informace uvedené v návrzích Výkonné rady ze dne 28. července a 1. srpna 2014. Ve zbývající části na základě článku 4 rozhodnutí 2004/258 ECB potvrdila odepření přístupu ke skrytým částkám ve výňatcích ze zápisů, které zaznamenávaly rozhodnutí Rady guvernérů ze dne 28. července a 1. srpna 2014, jakož i k některým částem návrhů Výkonné rady ze dne 28. července a 1. srpna 2014.

IV. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

19. Žalobou se ESF domáhala zrušení implicitního rozhodnutí ECB ze dne 4. března 2015, zrušení sporného rozhodnutí, jakož i uložení náhrady nákladů řízení ECB.

20. ECB navrhovala, aby byla tato žaloba zamítnuta a ESF uložena náhrada nákladů řízení.

21. Tribunál sporné rozhodnutí zrušil v rozsahu, v němž ECB odepřela přístup k výši úvěru uvedené ve výňatcích ze zápisu, kterým bylo zaznamenáno rozhodnutí Rady guvernérů ze dne 28. července 2014, jakož i ke skrytým informacím v návrzích Výkonné rady ECB ze dne 28. července a 1. srpna 2014. Ve zbývající části Tribunál žalobu zamítl.

V. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastnic řízení

22. Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 5. července 2018 podala ECB projednávaný kasační opravný prostředek.

23. ECB nejprve navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil první bod výroku napadeného rozsudku. Dále navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl rovněž žalobu, pokud jde o její odepření zpřístupnit výši úvěru ve výňatcích ze zápisu, kterým bylo zaznamenáno rozhodnutí Rady guvernérů ze dne 28. července 2014, nebo, podpůrně, aby vrátil věc Tribunálu, aby rozhodl o žalobě. Konečně navrhuje uložit ESF náhradu nákladů ve výši dvou třetin a ECB náhradu jedné třetiny nákladů řízení.

24. Na podporu kasačního opravného prostředku ECB uplatňuje jediný důvod vycházející z nesprávného právního posouzení, kterého se dopustil Tribunál při výkladu článku 10.4 statutu ESCB a ECB a čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážky rozhodnutí 2004/258. Prostřednictvím tohoto důvodu kritizuje body 124 a 161 napadeného rozsudku ve spojení s body 54 až 56 a 75 až 81 tohoto rozsudku. ECB má konkrétně za to, že Tribunál nesprávně rozhodl, že když ECB odepřela přístup k informacím obsaženým ve výňatcích ze zápisu, kterým bylo zaznamenáno rozhodnutí ze dne 28. července 2014, byla povinna poskytnout odůvodnění umožňující pochopit a ověřit, jak by konkrétně a skutečně vedl přístup k těmto informacím k porušení veřejného zájmu, pokud jde o důvěrnost jednání jejích rozhodovacích orgánů.

25. ECB v kasačním opravném prostředku tvrdí, že zásada důvěrnosti jednání Rady guvernérů, která je, pokud jde o primární právo, zakotvena v článku 10.4 statutu ESCB a ECB, je potvrzena v čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážce rozhodnutí 2004/258. Tvrdí, že posledně uvedené ustanovení musí být vykládáno v souladu s touto zásadou.

26. Na jednání přitom ECB připustila, že mezi čl. 4 odst. 1 písm. a) rozhodnutí 2004/258 a relevantními ustanoveními primárního práva existuje určité napětí. Má za to, že toto napětí je třeba napravit výkladem rozhodnutí 2004/258 s přihlédnutím k primárnímu právu a zásadě důvěrnosti jednání rozhodovacích orgánů ECB.

27. ESF navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil ECB náhradu nákladů řízení.

VI. Analýza

28. Jak bylo uvedeno výše, ECB v kasačním opravném prostředku uplatňuje jediný důvod, který vychází z nesprávného právního posouzení, kterého se dopustil Tribunál při výkladu článku 10.4 statutu ESCB a ECB a čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážky rozhodnutí 2004/258.

29. Je třeba uvést, že argumenty ECB uplatněné na podporu tohoto důvodu nezpochybňují platnost rozhodnutí 2004/258, ale týkají se především skutečnosti, že toto rozhodnutí nelze chápat tak, že stanoví podmínky přístupu k dokumentům, které jsou v rozporu s primárním právem.

30. Vzhledem k argumentům vzneseným ECB uvedu nejprve relevantní ustanovení primárního práva v oblasti přístupu k dokumentům ECB, a konkrétně k výsledkům jednání jejích rozhodovacích orgánů. Vymezím tak zásadu, která upravuje přístup k takovým dokumentům (oddíl A). Poté přezkoumám s ohledem na tuto zásadu implikace skutečnosti, že Rada guvernérů může rozhodnout, že zpřístupní výsledek svých jednání (oddíl B). Nakonec s přihlédnutím ke všem těmto úvahám určím rozsah povinnosti uvést odůvodnění v případě odepření přístupu k dokumentům na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážky rozhodnutí 2004/258 (oddíl C).

A. Zásada použitelná ve vztahu k přístupu k dokumentům ECB na úrovni Smluv

31. Bez dalšího je třeba uvést, že zásada transparentnosti je zakotvena v článcích 1 a 10 SEU, jakož i v článku 15 SFEU[6], přičemž tato ustanovení představují, pokud jde o primární právo, základ právního rámce, který upravuje přístup k dokumentům v držení unijních orgánů. Článek 15 SFEU, který byl zaveden po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, totiž tím, že převzal úlohu článku 255 Smlouvy o ES, rozšířil působnost zásady transparentnosti v unijním právu[7].

32. Konkrétně čl. 15 odst. 3 první pododstavec SFEU stanoví právo na přístup k dokumentům unijních orgánů, které má každý občan Unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem v členském státě, což je právo, které je potvrzeno v článku 42 Listiny základních práv Evropské unie. Logickým následkem práva na přístup k dokumentům jsou povinnosti transparentnosti, které mají tyto orgány. Meze práva na přístup k dokumentům a povinnosti transparentnosti, jak jsou stanoveny čl. 15 odst. 3 druhým pododstavcem SFEU, jsou stanoveny nařízeními.

33. Podle čl. 15 odst. 3 čtvrtého pododstavce SFEU však Soudní dvůr Evropské unie a Evropská investiční banka, jakož i ECB podléhají čl. 15 odst. 3 prvnímu pododstavci SFEU pouze tehdy, pokud vykonávají správní funkce. V tomto rámci již Soudní dvůr rozhodl, že podmínky upravující přístup k dokumentům, které má v držení některý z orgánů uvedených v čl. 15 odst. 3 čtvrtém pododstavci SFEU a které se týkají jiné než správní činnosti tohoto orgánu, nemohou být stanoveny nařízeními přijatými na základě čl. 15 odst. 3 druhého pododstavce SFEU[8].

34. Z toho vyvozuji, že povinnosti transparentnosti, které jsou uloženy ECB v situacích, ve kterých ECB vykonává jiné než správní funkce, musí být odlišeny od povinností, které se na ni vztahují v situacích, kdy vykonává správní funkce.

35. Skutečnost, že při výkonu jiných než správních činností v souladu s článkem 282 SFEU, zejména v oblasti vedení měnové politiky, nepodléhá ECB povinnostem transparentnosti, které se uplatní v situacích uvedených v čl. 15 odst. 3 prvním a druhém pododstavci SFEU, je odůvodněna právě povahou těchto činností[9]. Nesmíme totiž zapomínat na to, že tím, že ECB vede tuto politiku, hraje významnou úlohu v zachování stability cen a finančního systému.

6 – Viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert (C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 68).

7 – Viz rozsudky ze dne 21. září 2010, Švédsko a další v. API a Komise (C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 81), a ze dne 18. července 2017, Komise v. Breyer (C-213/15 P, EU:C:2017:563, bod 50).

8 – Viz rozsudek ze dne 18. července 2017, Komise v. Breyer (C-213/15 P, EU:C:2017:563, bod 48).

9 – V tomto smyslu viz Siekmann, H., „The Legality of Outright Monetary Transactions of the European System of Central Banks“, v Rövekamp, F., Bälz, M., Hilpert, H. G. (eds.), *Central Banking and Financial Stability in East Asia*, Springer International Publishing, Cham, Heidelberg, New York, Dordrecht, Londýn, 2015, s. 114.

36. Pokud jde konkrétně o Radu guvernérů, tomuto orgánu byl svěřen základní úkol formulace měnové politiky [10]. Kromě toho, jak ukazuje projednávaná věc, Rada guvernérů se účastní zejména postupů, jejichž cílem je poskytnutí finančních prostředků díky úvěrovým operacím Eurosystému subjektům ve finančních obtížích. V některých případech by zpřístupnění některých údajů v držení ECB v rámci těchto postupů pouze těm, kteří o jejich zpřístupnění požádají, mohlo vést ke vzniku rizika nadměrných hospodářských spekulací. Toto riziko by mohlo ohrozit cíle sledované ECB [11].

37. Za těchto okolností je třeba k tomu, aby ECB mohla vykonávat své úkoly samostatně a účinně, rovněž chránit rozhodovací proces jejích orgánů před jakýmkoliv vnějším tlakem, což může být zajištěno důvěrností tohoto procesu [12]. Z téhož důvodu unijní právo rovněž stanoví další ustanovení, jejichž cílem je v podstatě chránit ECB před všemi politickými tlaky proto, aby mohla účinně sledovat cíle, které jsou spojeny s plněním jejích úkolů, díky nezávislému výkonu zvláštních pravomocí, které má za těmito účely [13].

38. Kromě toho členské státy uznaly zvláštnosti úlohy vykonávané rozhodovacími orgány ECB, když přijaly statut ESCB a ECB, jehož článek 10.4 stanoví, že zasedání Rady guvernérů jsou důvěrná a že samotná Rada guvernérů může rozhodnout o zveřejnění výsledku svého jednání.

39. Z výše uvedeného vyvozuji, že na základě úmyslné volby členských států není rozhodovací proces Rady guvernérů omezen povinnostmi transparentnosti, které se uplatní v situacích uvedených v čl. 15 odst. 3 prvním pododstavci SFEU. To neznamená, že se tento proces nachází mimo unijní pravidla v oblasti přístupu k dokumentům [14]. V souladu s ustanoveními uvedenými v bodech 33 až 35 tohoto stanoviska má však v tomto kontextu zásada důvěrnosti přednost před zásadou transparentnosti.

40. Ze znění napadeného rozsudku přitom vyplývá, že pokud jde o výsledky rozhodovacího procesu Rady guvernérů, je přednost zásady důvěrnosti před zásadou transparentnosti vyloučena na základě čl. 10.4 druhé věty statutu ESCB a ECB, ve spojení s čl. 4 odst. 1 písm. a) rozhodnutí 2004/258. Tribunál totiž vykládá skutečnost, že Rada guvernérů může rozhodnout o zpřístupnění výsledků svých jednání v tom smyslu, že tato Rada musí využít prostoru pro volné uvážení, který má, pokud jde o odepření přístupu k požadovaným dokumentům, za podmínek a v mezích rozhodnutí 2004/258. Proto podle Tribunálu, pokud Rada guvernérů odepře přístup k těmto výsledkům na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) rozhodnutí 2004/258, musí poskytnout podrobné odůvodnění umožňující žadateli pochopit a ověřit, jak by konkrétně a skutečně vedl přístup k informacím k porušení veřejného zájmu, pokud jde o důvěrnost jednání rozhodovacích orgánů ECB. Je třeba přezkoumat opodstatněnost úvah Tribunálu, podle kterých je jednak prostor pro volné uvážení Rady guvernérů, pokud jde o zpřístupnění výsledků jejích jednání, určen ustanoveními rozhodnutí 2004/258, takže jejich nezpřístupnění představuje pouze výjimku, a jednak odepření přístupu k těmto výsledkům musí být doprovázeno podrobným odůvodněním.

B. Zpřístupnění výsledků jednání Rady guvernérů

41. V bodech 76 až 80 napadeného rozsudku, na které odkazuje bod 124 tohoto rozsudku, měl Tribunál za to, že rozhodnutí Rady guvernérů – a v důsledku toho i zápisy, které tato rozhodnutí zaznamenávají – nepožívají absolutní ochrany, pokud jde o jejich zpřístupnění, takže jejich nezpřístupnění představuje pouze výjimku. Tribunál zdůraznil, že na základě čl. 10.4 druhé věty

10 – Viz Hofmann, H. C. H., „Monetary Policy and Euro Area Governance in the EMU“, v Hofmann, H. C. H., Rowe, G. C., Türk, A. H. (eds.), *Specialized Administrative Law of the European Union*: A *Sectoral Review*, Oxford University Press, Oxford, 2018, s. 250.

11 – V tomto ohledu viz Dawson, M., Maricut-Akbik, A., Bobić, A., „Reconciling Independence and accountability at the European Central Bank: The false promise of Proceduralism“, *European Law Journal*, sv. 25(1), 2019, s. 82 až 85.

12 – V tomto ohledu viz Curtin, D., „ ‚Accountable Independence' of the European Central Bank: Seeing the Logics of Transparency“, *European Law Journal*, 2017, sv. 23(1-2), s. 35.

13 – Viz rozsudek ze dne 10. července 2003, Komise v. ECB (C-11/00, EU:C:2003:395, bod 134).

14 – Viz Rossi, L., Vinagre e Silva, P., *Public Access to Documents in the EU*, Hart Publishing, Oxford, 2017, s. 78.

statutu ESCB a ECB může Rada guvernérů rozhodnout o zveřejnění výsledku svých jednání. V důsledku toho by měl být prostor pro volné uvážení, který má Rada guvernérů v tomto ohledu, vykonáván za podmínek a v mezích rozhodnutí 2004/258, jehož cílem je, jak dodal Tribunál, umožnit co nejširší přístup k dokumentům ECB.

42. Tento výklad ustanovení statutu ESCB a ECB, jakož i ustanovení rozhodnutí 2004/258 mne však nepřesvědčuje.

43. Zaprvé je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co uvedl Tribunál, z bodu 3 odůvodnění rozhodnutí 2004/258 nevyplývá, že přístup k *dokumentům ECB* musí být *co nejširší*, ale že *by měl být poskytnut širší přístup k těmto dokumentům*. Tento bod odůvodnění rovněž uznává, že přístup k dokumentům ECB by měl být poskytnut při zajištění ochrany jednak nezávislosti ECB a jednak důvěrnosti některých záležitostí specifických pro plnění úkolů ECB. Lze tedy argumentovat, že předpoklad, na kterém Tribunál založil své rozhodnutí, není předpokladem, na kterém je založeno toto rozhodnutí.

44. Zadruhé podle téhož bodu odůvodnění *jsou zasedání rozhodovacích orgánů ECB důvěrná, nerozhodne-li příslušný orgán o zveřejnění výsledku svého jednání*, což odpovídá čl. 132 odst. 2 SFEU podle kterého ECB *může rozhodnout* o zveřejnění svých rozhodnutí, doporučení a stanovisek. Toto ustanovení již odkazuje na diskreční pravomoc ECB zveřejnit svá rozhodnutí[15]. Ve stejném duchu čl. 10.4 druhá věta statutu ESCB a ECB a článek 23.1 *in fine* jednacího řádu ECB potvrzují diskreční pravomoc ECB, pokud jde o zpřístupnění jejích rozhodnutí. Podle těchto ustanovení totiž Rada guvernérů *může rozhodnout*, že zveřejní výsledek svých jednání.

45. Je sice skutečností, že všechna výše uvedená ustanovení stanoví odlišnosti, pokud jde o zásadu důvěrnosti ve vztahu k výsledkům jednání Rady guvernérů. Podle článku 10.4 první věty statutu ESCB a ECB a článku 23.1 jednacího řádu ECB se totiž zásada důvěrnosti vztahuje na jednání Rady guvernérů, zatímco v souladu s čl. 10.4 druhou větou statutu ESCB a ECB a čl. 23.1 *in fine* jednacího řádu ECB má důvěrnost výsledků jednání Rady guvernérů relativní povahu. Nicméně na rozdíl od toho, co Tribunál konstatoval v bodě 80 napadeného rozsudku, neznamená to, že by úroveň ochrany výsledků jednání byla standardně nižší, než je úroveň, která je poskytována samotným jednáním nebo že jejich nezpřístupnění představuje pouze výjimku.

46. Nic totiž nenaznačuje, že by unijní normotvůrce měl na základě těchto dvou posledně uvedených ustanovení v úmyslu odchýlit se od důvěrnosti jednání Rady guvernérů. Ustanovení SFEU a statutu ESCB a ECB svěřují Radě guvernérů možnost *rozhodnout* o zpřístupnění takových výsledků, aniž by k tomu byla povinna.

47. Nejednoznačná formulace čl. 4 odst. 1 písm. a) rozhodnutí 2004/258 nemůže tuto úvahu zpochybnit.

48. Je sice skutečností, že z jazykového hlediska může ze znění rozhodnutí 2004/258 vyplývat, že odepření přístupu k jednáním Rady guvernérů podle čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážky tohoto rozhodnutí je možné pouze výjimečně. Článek 4 rozhodnutí 2004/258 je totiž nadepsán „Výjimky“. Ze znění čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážky tohoto rozhodnutí se rovněž zdá, že v zásadě musí být poskytnut přístup k dokumentům, které zaznamenávají taková jednání. Podle tohoto ustanovení ECB

15 – Viz Van Cleynenbreugel, P., „Confidentiality behind transparent doors: The European Central Bank and the EU law principle of openness“, *Maastricht Journal of European and Comparative Law*, 2018, sv. 25(1), s. 54. Mimochodem je třeba uvést, že v projednávané věci nevyvstává otázka, jaký je vztah mezi čl. 132 odst. 2 SFEU a čl. 297 odst. 2 SFEU, podle kterého se rozhodnutí, ve kterých není uvedeno, komu jsou určena, vyhlašují v *Úředním věstníku Evropské unie*. Rozhodnutí ze dne 28. července 2014 se totiž týkalo ESF, a nelze jej tedy považovat za rozhodnutí, ve kterém není uvedeno, komu je určeno.

odepře přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany veřejného zájmu, co se týče důvěrnosti jednání rozhodovacích orgánů ECB. Navíc čl. 4 odst. 5 a 6 rozhodnutí 2004/258 používá pojem „výjimka“ ve vztahu ke všem případům odepření, včetně případu, který je stanoven v čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážce tohoto rozhodnutí.

49. Přitom je třeba nejprve podotknout, že pravidla sekundárního práva v oblasti přístupu k dokumentům nemohou vést k tomu, že by vyloučení ECB z výčtu orgánů, na něž se v plném rozsahu uplatní zásada transparentnosti v souladu s čl. 15 odst. 3 SFEU, bylo ve značné míře zbaveno užitečného účinku. Tato pravidla nemohou ani vyloučit diskreční pravomoc, kterou má ECB na základě čl. 132 odst. 2 SFEU. Rozhodnutí 2004/258 tedy nemůže změnit logiku všech výše uvedených ustanovení a nahradit zásadu důvěrnosti zásadou transparentnosti, takže by zpřístupnění výsledků jednání Rady guvernérů bylo pravidlem a jejich důvěrnost pouze výjimkou.

50. Tento závěr je potvrzen zněním bodů 3 a 4 odůvodnění rozhodnutí 2004/258, ze kterých vyplývá, že normotvůrce neměl v úmyslu přijetím tohoto rozhodnutí odchýlit se od ustanovení primárního práva uvedených v předchozím bodě tohoto stanoviska.

51. Je pravda, že bod 4 odůvodnění rozhodnutí 2004/258 lze chápat tak, že odepření přístupu na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) tohoto rozhodnutí představuje pouze výjimku. S odkazem na myšlenku uvedenou v první části bodu 3 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, že by měl být poskytnut širší přístup k dokumentům ECB, tento bod odůvodnění uvádí, že některé veřejné a soukromé zájmy je však třeba chránit prostřednictvím výjimek. Jak lze přitom vyvodit z druhé části uvedeného bodu 3 odůvodnění, tento širší přístup, ze kterého jsou povoleny výjimky na ochranu některých veřejných a soukromých zájmů, nemůže porušovat nezávislost ECB nebo důvěrnost některých otázek týkajících se plnění jejích úkolů, a v tomto rámci jsou jednání rozhodovacích orgánů ECB důvěrná. Ze znění obou těchto bodů odůvodnění ve vzájemném spojení vyplývá, že cílem rozhodnutí 2004/258, byť vzatého samostatně, není postavit výjimku stanovenou ve prospěch jednání výše uvedených orgánů na roveň s ostatními výjimkami, které toto rozhodnutí stanoví.

52. Pro úplnost upřesňuji, že podle mého názoru ani čl. 4 odst. 6 rozhodnutí 2004/258 nehovoří ve prospěch výkladu, který Tribunál uvedl v napadeném rozsudku. Podle tohoto ustanovení se výjimky uvedené v článku 4 rozhodnutí 2004/258 uplatňují jen po dobu, po kterou je ochrana odůvodněna obsahem dokumentu. Toto ustanovení přitom nemůže vyloučit rozhodovací pravomoc, kterou má Rada guvernérů na základě primárního práva, pokud jde o zpřístupnění výsledků svých jednání. Jak ostatně vyplývá z bodu 51 tohoto stanoviska, rámec, který rozhodnutí 2004/258 zavádí, nestaví výjimku stanovenou ve prospěch jednání rozhodovacích orgánů ECB na roveň s ostatními výjimkami, které toto rozhodnutí stanoví.

53. Zatřetí, zajisté si lze klást otázku, zda lze čl. 4 odst. 1 písm. a) rozhodnutí 2004/258 považovat za ustanovení, které paušálně a předem povoluje zpřístupnění výsledku všech jednání Rady guvernérů. Rozhodnutí 2004/258 bylo totiž přijato touto Radou a v souladu s čl. 132 odst. 2 SFEU a čl. 10.4 druhou větou statutu ESCB a ECB, jakož i s čl. 23.1 *in fine* jednacího řádu ECB může uvedená Rada rozhodnout o zpřístupnění výsledku svých jednání. V tomto rámci čl. 4 odst. 1 písm. a) rozhodnutí 2004/258 představuje obecné povolení standardně zveřejnit výsledky všech jednání.

54. Jak však poznamenala ECB na jednání, čl. 10.4 druhá věta statutu ESCB a ECB nepřiznává Radě guvernérů tak široký prostor pro volné uvážení. Je třeba se domnívat, že toto ustanovení stanoví možnost, kterou může Rada guvernérů využít, *ex post* a *in concreto*, v jednotlivých případech. Jakýkoliv jiný výklad by umožnil Radě guvernérů obejít volbu členských států ohledně přístupu k dokumentům ECB, vyjádřenou v čl. 15 odst. 3 čtvrtém pododstavci a v čl. 132 odst. 2 SFEU, jakož i v článku 10.4 statutu ESCB a ECB.

55. Z mé analýzy vyplývá, že pokud jde o jednání Rady guvernérů, vztahuje se na ně zásada důvěrnosti. Výhrada, která se vztahuje ke skutečnosti, že Rada guvernérů může rozhodnout o zpřístupnění výsledků svých jednání a je uvedena v několika ustanoveních unijního práva, tento závěr nezpochybňuje. Rada guvernérů jednoduše disponuje diskreční pravomocí rozhodnout o zpřístupnění takových výsledků, aniž je k tomu povinna.

56. Nyní je třeba přezkoumat poslední bod, a sice dopad na rozsah povinnosti uvést odůvodnění v případě odepření přístupu k dokumentům na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) rozhodnutí 2004/258, pokud jde o výše uvedené úvahy, podle nichž zaprvé, pokud jde o rozhodovací proces Rady guvernérů, má zásada důvěrnosti přednost před zásadou transparentnosti (viz bod 39 tohoto stanoviska) a zadruhé Rada guvernérů disponuje diskreční pravomocí rozhodnout o zpřístupnění výsledků tohoto procesu (viz bod 55 tohoto stanoviska)

C. Odůvodnění odepření na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) rozhodnutí 2004/258

57. Je příznačné, že když Tribunál v bodě 124 napadeného rozsudku rozhodl, že ECB musí odůvodnit jakékoli rozhodnutí o žádosti o přístup k dokumentům přijaté na základě výjimek uvedených v článku 4 rozhodnutí 2004/258, vycházel z judikatury citované v bodech 54 až 56 tohoto rozsudku a měl za to, že tato judikatura je použitelná ve vztahu k čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážce rozhodnutí 2004/258 *per analogiam*.

58. Mám však pochybnosti ohledně tohoto použití *per analogiam*.

59. Nejprve je třeba uvést, že části rozsudku Švédsko a Turco v. Rada[16], uvedené Tribunálem v bodech 54 a 55 napadeného rozhodnutí, se týkají výlučně nařízení (ES) č. 1049/2001[17]. Dále toto nařízení bylo předmětem také většiny rozsudků Tribunálu citovaných v bodech 54 až 56 napadeného rozsudku[18]. Konečně, i když se rozsudek Tribunálu Thesing a Bloomberg Finance v. ECB[19], uvedený v bodě 55 napadeného rozsudku, skutečně týkal rozhodnutí 2004/258, předmětem výkladu Tribunálu v tomto rozsudku byl nikoli čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážka tohoto rozhodnutí, ale čl. 4 odst. 1 písm. a) druhá odrážka tohoto rozhodnutí. I zde Tribunál ostatně odkázal *per analogiam* na judikaturu Soudního dvora týkající se nařízení č. 1049/2001.

60. V tomto ohledu je třeba zaprvé poznamenat, že podle ustálené judikatury je cílem nařízení č. 1049/2001 poskytnout veřejnosti právo na co nejširší přístup k dokumentům unijních orgánů[20]. Tribunál použil téměř totožné znění v bodě 80 napadeného rozsudku, na který je odkazováno v bodě 124 tohoto rozsudku, a uvedl, že rozhodnutí 2004/258 má za cíl umožnit *co nejširší přístup* k dokumentům ECB. Jak jsem přitom uvedl v bodě 43 tohoto stanoviska, *cílem* tohoto rozhodnutí *je pouze rozšířit* vzhledem k předchozím právním úpravám přístup k dokumentům ECB.

61. Z rozsudku Baumeister[21] lze zadruhé vyvodit, že je třeba postupovat obezřetně, pokud je stanovováno použití *per analogiam* mezi režimem přístupu k dokumentům zavedeným nařízením č. 1049/2001 na jedné straně a režimy stanovenými jinými právními předpisy unijního práva na straně druhé.

16 – Rozsudek ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada (C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 48).

17 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/003, s. 331).

18 – Rozsudky ze dne 11. března 2009, Borax Europe v. Komise (T-121/05, nezveřejněný, EU:T:2009:64, bod 37); ze dne 12. září 2013, Besselink v. Rada (T-331/11, nezveřejněný, EU:T:2013:419, body 96 a 99), a ze dne 29. října 2015, Litva v. Komise (T-110/13, nezveřejněný, EU:T:2015:818, bod 61).

19 – Rozsudek ze dne 29. listopadu 2012, Thesing a Bloomberg Finance v. ECB (T-590/10, nezveřejněný, EU:T:2012:635, bod 42).

20 – Viz rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise (C-612/13 P, EU:C:2015:486, bod 57).

21 – Rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, body 41 a 42).

62. V tomto rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že s přihlédnutím k cíli nařízení č. 1049/2001 poskytnout veřejnosti co nejširší přístup k dokumentům unijních orgánů toto nařízení v zásadě ukládá unijnímu orgánu, který hodlá odepřít přístup k dokumentu, aby vysvětlil, jak může přístup k tomuto dokumentu konkrétně ohrozit zájem chráněný některou ze stanovených výjimek z dotčeného práva na přístup [22]. Tribunál tuto část převzal v téměř totožném znění v bodě 124 napadeného rozsudku a použil ji na odepření přístupu ze strany ECB na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážky rozhodnutí 2004/258.

63. Nařízení č. 1049/2001 se však použije v situacích uvedených v čl. 15 odst. 3 prvním pododstavci SFEU, který při dodržení zásady transparentnosti zakotvuje co možná nejširší přístup k dokumentům v držení unijních orgánů [23]. Žádost o přístup k dokumentům v projednávané věci přitom spadá do působnosti čl. 15 odst. 3 čtvrtého pododstavce SFEU.

64. Kromě toho v rozsudku Baumeister [24] Soudní dvůr jasně rozlišil mezi vyřizováním žádostí o přístup k dokumentům, které se týkají nařízení č. 1049/2001, a vyřizováním žádostí, které se vztahují k čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39/ES [25], nadepsanému „Profesní tajemství“. Soudní dvůr rozhodl, že nařízení č. 1049/2001 v zásadě ukládá unijnímu orgánu, který hodlá odepřít přístup k dokumentu, aby vysvětlil, jak může přístup k tomuto dokumentu konkrétně ohrozit zájem chráněný některou ze stanovených výjimek z dotčeného práva na přístup. Soudní dvůr naproti tomu rozhodl, že mají-li příslušné orgány za to, že jsou informace, které jsou předmětem žádosti, důvěrné ve smyslu čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39, mohou takové žádosti vyhovět pouze v případech, jež jsou taxativně vyjmenovány v tomto ustanovení [26].

65. Lze tedy argumentovat tím, že zatímco režim nařízení č. 1049/2001 upřednostňuje zásadu transparentnosti, režim čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39 vychází z předpokladu, že na informace, které spadají do jeho působnosti, se vztahuje zásada důvěrnosti. Toto rozlišení má nadále dopad na rozsah povinnosti uvést odůvodnění v případě odepření přístupu k požadovaným dokumentům.

66. Po tomto upřesnění je třeba uvést, že čl. 4 odst. 1 písm. a) rozhodnutí 2004/258, ve spojení s čl. 15 odst. 3 čtvrtým pododstavcem SFEU, článkem 10.4 statutu ESCB a ECB, jakož i s článkem 23.1 jednacího řádu ECB, vychází rovněž z předpokladu, že se na jednání Rady guvernérů vztahuje zásada důvěrnosti. Z toho důvodu by rozdíly, které existují, pokud jde o rozsah povinnosti uvést odůvodnění v případě odepření, mezi situacemi, na které se vztahuje nařízení č. 1049/2001, a těmi, na které se vztahuje čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39, měly existovat rovněž mezi na jedné straně všemi ustanoveními týkajícími se zpřístupnění výsledků jednání Rady guvernérů a na druhé straně nařízením č. 1049/2001. Analogii, kterou Tribunál použil mezi judikaturou citovanou v bodech 54 až 56 napadeného rozsudku a čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážkou rozhodnutí 2004/258, tudíž nelze přijmout.

67. Konečně zatřetí, judikatura týkající se nařízení č. 1049/2001 ukazuje, že i v rámci režimu přístupu k dokumentům, který toto nařízení stanoví, je možné uznat existenci obecných domněnek, podle kterých by zpřístupnění požadovaných dokumentů v zásadě ohrozilo ochranu zájmů nebo cílů, které mohou na základě uvedeného nařízení odůvodnit odepření přístupu [27]. V takovém případě přísluší žadateli o přístup, aby prokázal, že se na dokument, jehož zpřístupnění je požadováno, uvedená domněnka nevztahuje [28]. I kdyby se tedy mělo za to, že relevantní ustanovení primárního

22 – Viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, body 41 a 42).

23 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2017, Komise v. Breyer (C-213/15 P, EU:C:2017:563, bod 49).

24 – Rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, body 42 a 43).

25 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS (Úř. věst. 2004, L 145, s. 1; Zvl. vyd. 06/007, s. 263).

26 – Viz rozsudek ze dne 19. července 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, body 42 a 43).

27 – Pokud jde o obecnou domněnku stanovenou ve prospěch správních spisů v rámci čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, viz rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau (C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 61).

28 – Viz rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau (C-139/07 P, EU:C:2010:376, body 62, 68 a 70).

a sekundárního práva, včetně čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážky rozhodnutí 2004/258, zavádějí takovou domněnku pouze u výsledku jednání Rady guvernérů, nemohl Tribunál vzhledem k neexistenci skutečností, které by mohly tuto obecnou domněnku vyvrátit, mít za to, že ECB dostatečně neodůvodnila své odepření.

68. V důsledku toho musí být napadený rozsudek zrušen z důvodu nesprávného právního posouzení, kterým je stižen a které spočívá v nesprávném výkladu článku 10.4 statutu ESCB a ECB a čl. 4 odst. 1 písm. a) první odrážky rozhodnutí 2004/258 v rozsahu, v němž Tribunál nepřihlédl k ustanovením primárního práva, která stanoví zásady v oblasti přístupu k dokumentům ECB. Za těchto okolností je třeba jedinému důvodu kasačního opravného prostředku vyhovět a zrušit první bod výroku napadeného rozsudku v rozsahu, v němž zrušil sporné rozhodnutí v rozsahu, v němž jím byl odepřen přístup k výši úvěru uvedené ve výňatcích ze zápisu, kterým bylo zaznamenáno rozhodnutí Rady guvernérů ECB ze dne 28. července 2014. V tomto rámci je třeba poznamenat, že předmětem návrhových žádání předložených ECB není odepření přístupu ke skrytým informacím v návrzích Výkonné rady ECB ze dne 28. července a 1. srpna 2014. Je tedy třeba mít za to, že ECB nezpochybňuje napadený rozsudek v rozsahu, v němž zrušil sporné rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká těchto návrhů, nebo jinými slovy, že ECB souhlasí s napadeným rozsudkem v rozsahu, v němž se týká uvedených návrhů.

69. V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem druhou větou statutu Soudního dvora Evropské unie v případě zrušení rozhodnutí Tribunálu může Soudní dvůr vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje. Vzhledem ke všem výše uvedeným úvahám se domnívám, že ve sporu je možné vydat konečné rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká odepření poskytnout přístup k výši úvěru obsažené ve výňatcích ze zápisu, kterým bylo zaznamenáno rozhodnutí Rady guvernérů ECB ze dne 28. července 2014. Na rozdíl od toho, co Tribunál uvedl v bodě 124 napadeného rozsudku, totiž ECB nebyla povinna poskytnout odůvodnění, když odepřela přístup k informacím obsaženým v těchto výňatcích.

70. Na základě čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora je-li kasační prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Naopak podle čl. 138 odst. 3 jednacího řádu Soudního dvora pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Podle mé analýzy bude konečný výsledek sporu změněn kasačním opravným prostředkem ECB, pouze pokud jde o odepření přístupu k výši úvěru obsažené ve výňatcích ze zápisu, kterým bylo zaznamenáno rozhodnutí Rady guvernérů ECB ze dne 28. července 2014. Podle mého názoru je tedy třeba rozhodnout nikoli v tom smyslu, že náklady spojené s řízením v prvním stupni, jakož i náklady spojené s řízením o kasačním opravném prostředku, jež vede ke zrušení napadeného rozsudku Tribunálu, mají být hrazeny v souladu s podmínkami vymezenými v bodě 3 výroku napadeného rozsudku, podle kterých ESF a ECB ponesou vlastní náklady řízení, ale v tom smyslu, že kromě vlastních nákladů řízení nahradí ESF jednu třetinu nákladů řízení vynaložených ECB.

71. Jako závěrečnou poznámku musím uvést, že jsem si vědom skutečnosti, že část právní nauky má za to, že by ECB měla zvýšit svůj stupeň transparentnosti, zejména tím, že by zveřejňovala jednání Rady guvernérů [29]. Moje analýza v tomto stanovisku však vychází z platného právního rámce. Z tohoto právního rámce vyplývá, že na základě vůle (úmyslného rozhodnutí) členských států se na rozhodovací proces ECB vztahuje důvěrnost a že pravomoc rozhodnout o zpřístupnění výsledků tohoto procesu byla svěřena Radě guvernérů.

29 – Viz zejména Diana, G., „Transparence, responsabilité et légitimité de la Banque centrale européenne“, *Bulletin de l'Observatoire des politiques économiques en Europe*, 2008, č. 18, s. 11 až 13. V tomto smyslu viz rovněž *European Added Value Unit, Towards a genuine Economic and Monetary Union*, 2012, www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/note/join/2012/494458/IPOL-JOIN_NT(2012)494458_EN.pdf, s. 12.

72. Za účelem nalezení rovnováhy mezi důvěrností jednání Rady guvernérů a jejich výsledků na jedné straně a snahou o důvěryhodnost ECB[30] na straně druhé, však Rada guvernérů může při výkonu diskreční pravomoci, kterou má, rozhodnout o zpřístupnění části výsledků svých jednání. Jestliže totiž může Rada guvernérů rozhodnout, že takové výsledky nezpřístupní, může tím spíše rozhodnout, že je zpřístupní částečně. Článek 4 odst. 5 rozhodnutí 2004/258 tento výklad potvrzuje. Podle tohoto ustanovení, pokud se některá z výše uvedených výjimek vztahuje pouze na část požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se zpřístupní. Je třeba zdůraznit, že toto ECB v projednávané věci učinila.

VII. Závěry

73. S přihlédnutím k výše uvedeným úvahám se domnívám, že by jedinému důvodu kasačního opravného prostředku Evropské centrální banky (ECB) mělo být vyhověno a navrhuji Soudnímu dvoru, aby rozhodl následovně:

„1) První bod výroku rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 26. dubna 2018, Espírito Santo Financial (Portugalsko) v. ECB (T-251/15, nezveřejněný, EU:T:2018:234), se zrušuje v rozsahu, v němž zrušil rozhodnutí ECB ze dne 1. dubna 2015, kterým byl částečně odepřen přístup k některým dokumentům týkajícím se rozhodnutí ECB ze dne 1. srpna 2014, které se týkalo Banco Espírito Santo SA v rozsahu, v němž v něm odepřelo přístup k výši úvěru obsažené ve výňatcích ze zápisu, kterým bylo zaznamenáno rozhodnutí Rady guvernérů ECB ze dne 28. července 2014.

2) Žaloba se zamítá, pokud jde o odepření ECB zpřístupnit výši úvěru ve výňatcích ze zápisu, kterým bylo zaznamenáno rozhodnutí Rady guvernérů ECB ze dne 28. července 2014.

3) Espírito Santo Financial (Portugal), SGPS, SA ponese kromě vlastních nákladů řízení i třetinu nákladů řízení vynaložených ECB v prvním stupni, jakož i v řízení o kasačním opravném prostředku.

4) ECB ponese dvě třetiny vlastních nákladů řízení v prvním stupni, jakož i v řízení o kasačním opravném prostředku.“

30 – K této problematice, viz de Haan, J., Eijffinger, S. C. W., Waller, S., *The European Central Bank. Credibility, Transparency and Centralization*, MIT Press, Cambridge, Massachusetts, Londýn, 2005, s. 123 až 125.